הגשה: ציפי גולן

[**מרגש:** הגב' רחל הבר תחי' אשת הרב אברהם ישעיהו הבר זצ"ל בפרקי יומן מחיין ארוכי המעש]

61. הרבה יואבים יש בעולם...

יום חמישי, ח' בתשרי

לאחרונה סיפרתי על יואב נער חולה כליות שקץ בחייו כאשר שמע שבעלי נעצר. סיפרתי איך אימו צלצלה אלינו ואני דיברתי עם הנער ושאלתי מדוע העניין משפיע עליו באופן כה קשה. יואב ענה ברורות שאם הרב נעצר, ארגון 'מתנת חיים' וודאי ייסגר עכשיו, ואם כך אין לו סיכוי לקבל כליה ולמה לו חיים?!

"יואב", אמרתי לו, "ההשתלה שלך לא תלויה ב'מתנת חיים'. היא לא תלויה בפעילות שלי ולא בעשייה של בעלי, ההשתלה שלך תלויה אך ורק בבורא עולם ואם ארגון 'מתנת חיים' ייסגר הקב"ה יפתח לך ערוצים אחרים".

דממה ענתה לי מעבר לקו. הרגשתי שאיבדתי אותו. כנראה אינני הראשונה שאומרת לו את הדברים. כנראה שלא לסוג נחמה שכזו הוא מצפה. שוב כיסיתי את הפומית בידי והסתובבתי לכיוון בעלי, רוצה לשמוע ממנו מה לומר.

"תאמרי לו", אמר בעלי בלי לשאול בכלל מה היה בשיחה, הוא הבין את הכל לבד, "תאמרי ליואב שלא משנה מה ייקרה, לא נסגור את 'מתנת חיים' עד שנמצא לו כליה. תגידי לו שאני באופן אישי אומר לו את הדברים. מבטיח בלי נדר".

לרגע בלעתי רוק. לפני חמש דקות דיברנו על סגירה, איך אתן עכשיו הבטחה הפוכה? אבל ידעתי שזה מה שעלי לעשות. "יואב", חזרתי אל הטלפון, "יואב, הרב מנוע מלדבר איתך כעת, אבל הוא הבטיח ואני מבטיחה לך בשמו, שארגון 'מתנת חיים' לא ייסגר עד שנמצא לך תורם. אתה שומע אותי יואב? לא משנה מה יהיה עם הארגון ולא משנה מה נחליט לעשות הלאה, עד שנמצא לך כליה הארגון לא ייסגר. בעזרת ה' הרב מבטיח!"

לרגע השתררה דממה מעבר לקו, רק קול נשיפה מתייפחת קטע אותה. ברגע הבא עלה קולה של האם, חנוק מעט. מתרגש. "הרבנית הבר, החיית אותנו. שה' יברך אתכם". נפרדנו, קבענו להיות בקשר מחר בבוקר.

למחרת דיברתי עם אמו של יואב ושמעתי שההבטחה של בעלי הפיחה חיים בנער. הוא התרומם מהמיטה, יצא לטיפולי דיאליזה וכשהיה לו קשה דחק בעצמו להתגבר. אם הרב הבר יכול להמשיך ולהחזיק למענו את הארגון למרות המעצר, הוא, יואב, וודאי יכול להתאמץ לשמור על עצמו.

*

כארבע שנים חלפו מאז. הרבה אנשים זכו להינצל על ידי השתלות כליה. גם יואב זכה וקיבל את מתנת חייו. לא מידי מהר, לא כל כך בקלות, אבל זכה.

מה שנותר חקוק בליבי, הוא הלקח שהפקתי. מאז הסיפור ההוא נולד בבית שלנו ביטוי חדש: "הרבה 'יואבים' יש בעולם". בכל פעם שהציף אותי הקושי, אם במהלך השנה הקשה של החקירה, אם בתקופה שאחרי הפטירה ואם בזמנים אחרים. בכל פעם שמחשבה על סגירת הארגון או פרישה ממנו עמדה לעלות בדעתי, עצר אותי יואב.

כי יש הרבה יואבים בעולם; האישה הצעירה ההיא, הילד הקטן ההוא, הקשיש שלא יוכל לשרוד את הדיאליזות לאורך זמן והאבא לילדים הרכים שדועך בטיפולי הדיאליזה. יש כל כך הרבה יואבים שצריך לעזור להם, איך אפשר לחשוב על סגירת הארגון?

אי אפשר...

יניב הגיע אל 'מתנת חיים' כדי לתרום כליה. הוא אדם בריא ברוך ה', ורוצה להעניק חיים. בורא עולם זיכה אותו בכל כך הרבה טוב, למה לא להעביר ממנו גם הלאה?

התרגשנו ויניב החל בתהליך הברור. הבדיקות שנערכות לפני תרומת כליה אינן מיועדות רק לבדיקת התאמה בין תורם לנתרם אלא גם כדי לוודא שהתורם בריא לגמרי ואין סיבה שהכליה תחסר לו בעזרת ה'.

יניב עבר את מסע הבדיקות ותהליך התרומה שלו התקדם. כעת הוא נשלח לערוך צילומי רנטגן. ברגע שהוא שלח לנו את הפיענוח זיהה בעלי שמשהו במצב אינו תקין. מכאן החלו העניינים לדהור. בעלי שלח את יניב לפרופסור קלאוזנר, והוא שלח אותו לערוך בדיקות נוספת. לאחר מכן התבהרו הדברים מעל לכל ספק - ליניב יש גידול בעורק שמוביל לכליה. שפיר אומנם, אבל קיים ומסוכן. "אילולא היית יוצא לדרך הזאת לא היינו מגלים אותו בשלב מוקדם כל כך", אמר פרופסור קלאוזנר.

מטרת הבדיקות השתנתה באחת. התרומה לא עמדה עוד על הפרק, כעת הפוקוס היה על הכליה של יניב. היא נבדקה, צולמה והוצגה לדיון בפני גדולי הרופאים.

בסופו של דבר הוחלט לנתח את יניב בניתוח ארוך ומורכב. פרופסור קלאוזנר היה המנתח ובמשך שעות ארוכות עמל על ניקוי המקום. כאשר סיים, מותש אך נרגש, צלצל אלינו. "הרב", אמר הפרופסור, "יניב תרם היום כליה". "מה?" לרגע התבלבלנו. "יניב תרם היום כליה. לעצמו. באמת. הרב, זאת הפעם הראשונה שאני מבצע ניתוח שכזה - להוציא כליה לאדם, לנקות אותה היטב ולהשתיל אותה שוב בתוכו עצמו. ממש תרומת כליה והשתלת כליה בניתוח אחד".

חייכנו. זכה יניב ורצונו להיטיב עמד והניב טוב כבר בעולם הזה, לתרום את כלייתו ל - - - עצמו.

כל מה שאדם עושה לעצמו עושה.

הבהרה: עיתון קטיפה הוא שפנה לגברת הבר בבקשה להעלות על הכתב מקורות החיים של בעלה ז"ל. יהיו הדברים לזיכוי הרבים ולעילוי נשמתו של אברהם ישעיה בן רב צבי